

Gebroken Hart

© 2017/ 2020

© 2020 Tekst/Auteur: Kimar Hevanz

Sept. 2020

ISBN 978-94-641-815-1-7

Nur 285

1e druk

© 2017 Uitgever: Mar van Heezik

Opmaak/omslag: Mar van Heezik

Binnenwerk: Mar van Heezik

www.bravenewbook.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Van Kimar Hevanz is eerder verschenen:

De geheimen van Tallorius -jeugd

Sarah - roman

Toeval of het lot -roman

De liefde van een gebroken hart -roman

Verdwaald -roman

Kikkerbilen - jeugd

Lieveling in het gruwelhuis -roman

Gebroken Hart

ROMAN

Kimar Hevanz

1^e druk juli 2017
2de druk sept.2020

**If it's destroying you,
then it isn't love my dear.**

Hangend, over de reling van het schip, stond ze te kijken naar de brekende golven onder haar. Keer op keer sloeg er een sterke golf tegen de boot. De schuimende koppen van het zeewater zochten constant zijn eigen weg. Af en toe spatte er een druppel water tegen de glazen van de zonnebril die ze stevig op haar neus had gedrukt. Ze voelde haar hart in haar keel. Ze was er bijna.

De 22-jarige Jasmijn genoot van de wind die door haar haren woei en van de frisheid van de zee, die ze voelde in haar gezicht. Ongeveer vijf uur geleden was ze vertrokken vanaf Amsterdam naar dit prachtige oord. Ze stak haar in handschoenen gestoken handen in de zakken van haar jack en keek om zich heen.

Laura, haar werkgeefster had haar de opdracht gegeven om af te reizen naar Spanje. Ze werkte al jaren voor een privéverzorgbureau in Amsterdam, waar dames zich aanmelden voor privéhulp. De meesten waren al op oudere leeftijd en spendeerden veel geld aan hun verzorging. De instelling Zorgvliet had connecties overal in Europa.

Jasmijn keek vol spanning naar de kust die steeds naderbij kwam.

Moraira. Spanje.

Ze zuchtte. Het was haar geboorteland. Ooit had ze hier gewoond met haar ouders. Op haar twaalfde waren haar ouders geëmigreerd naar Nederland, waar ze de eerste maanden bij familie hadden gewoond en na een half jaar een eigen woning hadden toegewezen gekregen door de gemeente Amsterdam. Het had haar veel moeite gekost om te wennen. Geen zon en een heel andere mentaliteit. In Nederland waren ze meer zichzelf. In Spanje zochten ze elkaar op, feesten ze en aten

samen met familie. Maar ook vreemden waren welkom, alsof het vrienden waren. Dat alles had ze gemist.

Op de kade stonden veel mensen. Armen staken in de lucht ter begroeting aan hun vrienden of familieleden die afgehaald werden.

Iemand van de familie Gomez zou haar opwachten en haar vergezellen naar het landgoed waar de rijke, machtige familie Gomez verbleef. Bij het woord rijk en machtig kreeg ze het vaak een beetje benauwd. Haar ervaringen waren dusdanig dat ze wel wist hoe rijke mensen met hun personeel omgingen. Alles ging meestal zoals zij het wensten en dat waren niet altijd de leukste momenten. Af en toe kreeg ze een werkgever waar ze toch meer zichzelf mocht en *kon* zijn. Met meer vrije tijd.

Jasmijn kon van de Spaanse zon genieten en van de omgeving. Een heerlijke manier om haar tijd door te brengen.

De oude vissersplaats lag aan de Costa Blanca en ze vond het een van de leukste plaatsen langs deze populaire kuststreek. Moraira vormde één gemeente, samen met het in het binnenland gelegen Teulada. Waar Teulada een stil dorp was - waar vooral mensen woonden die leefden van de agrarische sector - zo levendig was het vissersdorp Moraira. Het leuke aan Moraira was, dat de plaats nog niet verpest was door toerisme. Hier vond je geen grote hotels of grote appartementencomplexen en de jachthaven werd nog steeds gebruikt waar het voor bedoeld is: jachten en boten. Het centrum van Moraira, zo herinnerde ze zich, bestond uit ongeveer twintig straten die vooral gevuld waren met restaurants, bars en volop winkels. In de meesten alleen toegankelijk voor voetgangers, wat ten goede kwam aan de sfeer. Hier vond je vooral levensgenieters die gemiddeld wat meer dan modaal verdienden.

Ze staarde in de verte en zag de kade steeds dichterbij komen. De knapjes maakten aanstalten om aan te meren. Niets waar ze zich zorgen over hoefde te maken, alles was goed geregeld. Ze beet op haar nagels, het ergerde haar dat ze haar manicure totaal had verpest. Juist, omdat ze de kriebels kreeg van die

vijlen en de besluiteloosheid of ze wel de goede kleur lak had gekozen: lila of fuchsia. Altijd saai, maar neutraal. Ze betrapte zich erop dat ze op het restant van haar duimnagel kauwde, schoof haar mouw omhoog en daarna weer omlaag, slaakte een diepe onhoorbare zucht en kwam enigszins tot rust. Spanje. Het deed meer met haar dan ze wilde toegeven.

In de verte zag Jasmijn een limousine staan, een beetje buiten de menigte. Een oudere man, zo leek het, stond met een bord te zwaaien.

Ze zou wel zien wat dit avontuur haar bracht. En *dat* avontuur kwam er! De touwen werden uitgewooid en het hulpje van de boot, nog bijna schooljongen met hele donkere kijkers, keek haar doordringend aan, alsof ze een indringer was.

Ongeduldig wachtte ze af en keek toe hoe de loopplank op zijn dooie akkertje werd uitgelegd. Een zenuwkriebel kroop door Jasmijn's buik. Met een flinke zwaai draaide ze haar tas naar achteren die als een klap op haar rug voelde. De loopplank was vrij smal en ze moest alle zeilen bijzetten om er niet naast te stappen. Iemand gaf haar een hand, die ze gretig aannam.

Ze was nog maar net van de boot af, toen een eindje verderop een oudere heer op haar af kwam lopen. Rechttop, alsof er een plank aan zijn rug zat vastgenageld. Hij was ouder dan ze in eerste instantie had gedacht - vanaf het water was het namelijk niet goed in te schatten. Ze zag het grote uithangbord die hij bij zich had waarop stond: "*Mevrouw Jasmijn Garcia*". Ze stak haar rechterhand omhoog, om aan te geven dat zij de dame was waar hij waarschijnlijk al een aantal uren op had staan wachten. De boot was zeker een half uur te laat aangekomen, wist ze.

'Miss Garcia?'

Jasmijn knikte en stak haar hand uit als begroeting. 'Jasmijn Garcia.'

'Ik ben de chauffeur van de familie Gomez,' zei hij. 'Cristobal is mijn naam. Ik sta altijd tot uw beschikking en rij u direct naar het huis van de familie Gomez. Is dat uw bagage?'

'Ja,' antwoordde ze, waarop hij de bagage pakte.

Hij leidde haar naar de auto. Treuzelend liep ze achter hem aan, want ze wilde alles om haar heen zien.

‘Mevrouw Garcia,’ zei hij, terwijl hij de deur voor haar open hield. ‘Ik hoop dat u een goede reis hebt gehad.’

‘Jazeker, dank u wel. U mag mij gewoon Jasmijn noemen hoor.’

‘Wat u wenst mevrouw Garcia, zullen we maar gauw vertrekken? Want mevrouw Gomez kan niet wachten u te ontmoeten.’

Het leek haar een zachtaardige man. Zijn ogen twinkelden een beetje ondeugend en hij had een open blik. Misschien iets te zwaar, maar goed gebouwd. Hij bewoog zich nu iets lossler. Er zat ondanks zijn hoge leeftijd nog voldoende zwierigheid in zijn heupen om van zijn keurige uniform een lachertje te maken. Met hem zou ze geen enkel probleem hebben, schatte ze in.

“Gomez”, las ze op de bestuurdersdeur. *Wat een armzalige naam voor zo’n groot gevaarte.* Ze nam giechelend plaats. De binnenkant rook naar duur leder en parfum. Zelfs een tv ontbrak niet.

Welkom in Spanje, dacht ze en schonk uit de fles voor haar een glas water in, dat blijkbaar voor haar was klaargezet.

Ze zat af en toe met haar mond open naar buiten te staren. De omgeving was rotsachtig met veel palmen. De plek waar ze moest zijn, was niet zo ver van de zee en de haven, had ze begrepen. Ze zag jongens op skateboards en alles wat ze zichzelf voorgenomen had te doen in haar vrije tijd. Ze verheugde zich op alles wat haar schijnbaar in de schoot geworpen werd; al het moois waar ze van wilde genieten.

Chauffeur zijn was op zich geen slecht beroep, dacht ze. Een geweldig goede baan zelfs. Zo simpel kan het leven zijn. Ze deed haar schoenen uit en masseerde haar tenen.

De chauffeur zat recht voor zich uit te staren en leek wel van steen. De plank nog vastgespijkerd aan zijn rug. Zelfs de vingers aan zijn handen, gestoken in witte handschoenen bewogen nauwelijks. Het eerste obstakel kwam in zicht toen ze langs een hoge muur reden in de richting van een groot hek met

ornamenten, waar een wacht in uniform uit het raam van een klein houten huisje tuurde. Goed beveiligd op alle fronten zo te zien. Nadat de jonge man een lange blik op de knop had geworpen, die ergens voor zijn neus zichtbaar moest zijn, kwam traag piepend het hek in beweging. Ze reden door, waarna het hek zich weer langzaam sloot.

Terwijl ze door een verblindend mooi park reden - ingesloten en buitengesloten - liep er een pauw over het groene gazon en begon te schreeuwen. Een vijver, overdekt met bladeren met daarboven een feeëriek bruggetje.

Nog geen half uur geleden had ze de zeewind in haar gezicht gevoeld en leek het alsof ze in een warm bad terecht was gekomen. Een ordinaire reproductie van Dali, leek het. Een paradijs, een lusthof. Door de voorruit zag ze iets opdoemen. Het huis torende boven alles uit met zijn gigantische tuinen eromheen. Jasmijn was sprakeloos. Het gebouw was hagelwit. Vier sierlijke verdiepingen in een u-vorm, met een prachtige binnenplaats. Gebogen ramen en poorten. Balkons waarvan het delicate ijzerwerk als wit kant leek, versierden de bovenste verdieping. In schril contrast klommen bloemen omhoog in de kleuren, paars, rood en blauw.

Het geheel was gevestigd op de top van een kleine berg, omringd door grote stalen hekken die weer aansluiting hadden met een muur van bijzonder mooie soorten gekleurde stenen in Franse stijl. Jasmijn hield van Franse stenen.

Het geheel zag er prachtig uit. Zeker geen doorsnee modern landhuis, maar een oud, artistiek en karakteristiek gebouw, met de allures van vroeger. Het straalde zowel klasse als warmte uit, dat door de ronde gewelven en kleine torentjes af werd gemaakt. In de verte zag ze een klein kerkje en een kapel staan.

Cristobal sloeg haar gade via de spiegel, glimlachte en knikte.

In haar borst voelde het raar aan en besepte dat dit kwam door de warme glimlach van hem. Dit alles voelde ook *echt* als een warm bad. De omgeving en de warmte van de zon. Tegelijkertijd ook beangstigend, maar dat kwam vooral door de spanning.

Ze keek weer naar Cristobal, knikte terug en zag dat hij zijn borstelige wenkbrauwen fronste. Haar wangen gloeiden en in gedachten was ze zich al aan het voorbereiden op de ontmoeting met de familie Gomez.

Haar baas, Laura, die de laatste jaren tevens haar vriendin was geworden, vertelde Jasmijn, dat de familie Gomez strenge maar rechtvaardige mensen waren. Zeer direct met hun bevindingen. Ze namen geen blad voor de mond. Jasmijn had het zich ter harte genomen, want ze kon er op dit moment niet zo veel mee. Ze had geleerd van haar vader dat ze zich vooral geen zorgen moest maken, voordat deze zich aankondigden. Alle opmerkingen en verhalen van haar baas stonden bekend om haar dramatiek. Ze nam zich voor alleen maar bezig te zijn met het werk waarvoor ze was ingehuurd: het verplegen van de oude mevrouw Gomez. De chauffeur opende het portier voor haar. Terwijl ze uitstapte viel haar meteen de stilte op. Geen enkel geluid van buiten drong door de hoge muren. Geen auto's, geen motoren en geen sputterende oude bussen of gierende banden. Het waren alleen zingende vogels die de ruimten binnen de muren vulden, die als een schild om het landgoed stonden en waar de wind af en toe bladeren omhoog wierp, begeleidt door het klaterende water van de fontein. De lucht was helblauw. Ze kreeg het gevoel dat ze in een schilderij verzeild was geraakt.

'Uw bagage wordt naar uw kamer gebracht, mevrouw Jasmijn.'

Ze reageerde op de twinkeling in de ogen van de oude man. 'Dank je Cristobal,' en betrad gracieus de treden van het kolossale gebouw. Ze slikte een keer en klemde haar tas iets steviger onder haar arm. Terwijl allerlei gedachten door haar hoofd raasden begon ze te twifelen. *Zou ze een goed besluit hebben genomen om hier naartoe te gaan?* Vastbesloten rechte ze haar rug, haar hoofd omhoog en stapte ze naar binnen.

De zware negentiende-eeuwse meubels lieten weten dat de familie Gomez een verfijnde smaak had. De hal en de kamer waren een geheel. In de hal stond een niervormig bureau met kleine laatjes; een hoge boekenkast met glazen deurtjes, vol met

boeken en porselein; een klein ingelegd tafeltje met daarop een kom met prachtige bloemen - waarschijnlijk uit eigen tuin - en twee comfortabele moderne leunstoelen, met voor de ramen zware donkerblauwe zijden gordijnen.

Ze liep naar het raam. Eerst willen zien en *moeten* zien.

Dit had ze nog nooit in haar leven meegemaakt. De hal was groot, met Spaanse tegels in de kleuren blauw met zalmkleurige tafereelen. De kleuren tuimelden over elkaar heen, schreeuwend en spattend over de witte wanden. Het hoge plafond was met ornamenten bepleisterd. Aan de muur een reusachtig schilderij, dat het middelpunt vormde van de ruimte; het domineerde.

In het voorportaal werden de koffers in een hoek geplaatst. Jasmijn zag een deur open staan waar stemmen klonken, en ze twijfelde even of ze uit zichzelf daar naartoe zou lopen om te melden dat ze was aangekomen. Het stemgeluid was zodanig, dat ze zich inhield. Ze wilde zich niet in een privézaak storten om daarna retour gezet te worden op de boot. Maar ze geneerde zich niet om toch even mee te luisteren.

‘Moeder, waarom heeft u het niet aan mij overgelaten om een goede verpleeghulp voor u in te huren. U weet, dat als u het mij had gevraagd, ik de beste verpleegster van heel Spanje voor u had gezocht *en* gevonden.’

‘Luister, mijn zoon. Ten eerste: ik heb bewust voor iemand uit Nederland gekozen, van Spaanse afkomst, die beide talen beheerst. Ten tweede, omdat ik niet door een Spaanse vrouw verpleegd wil worden die ik amper kan verstaan. Ik wil gewoon een Nederlands-Spaans iemand waarmee ik gemakkelijk uit de voeten kan, zowel qua taal als onze gewoonten.’ Ze wist dat haar zoon heel erg kon doordraven, maar ook het beste wilde voor zijn familie. ‘Mijn allerbeste zoon, je moet mij ook vertrouwen. De sollicitatieprocedure heb ik overgelaten aan iemand die mij na aan het hart ligt. Hij weet precies wat voor persoon goed bij mij past.’

Victor wist dat zijn moeder prima in staat was goede keuzes te maken maar hij deed alsnog een poging. Hij wilde iemand die

volledig gescreend was, naar zijn eigen strenge maatstaven. Hij vervloekte zichzelf dat hij er niet eerder was achter gekomen dat zijn moeder een Nederlandstalig verpleeghulp zocht en zou er zeker alles aan hebben gedaan om ervoor te zorgen dat het de juiste zou worden. Hij had het nieuws gehoord via Cristobal. Hun charmante oude chauffeur en beveiliging had opdracht gekregen van zijn moeder om haar verpleeghulp vandaag op te halen van de haven, waar de boot zou aanmeren. Hij had geen tijd gekregen om vragen te stellen omdat Cristobal haar niet wilde laten wachten. *Hoe heet ze ook alweer ... Garcia.*

Hij zou deze dame onmiddellijk duidelijk maken dat de familie Gomez niet zomaar een doorsnee familie was en dat ze niet kon denken dat zij zomaar hun leven kon binnenwandelen.

Mevrouw Gomez keek haar zoon bezorgd aan. Sinds de dood van zijn vader maakte hij zich overal druk om, vooral om zijn moeder en zijn twee kleinere zusjes. Ook waakte hij over zijn twee jongere broers. Hij joeg alle vrouwen, waarvan hij dacht dat ze uit waren op hun geld, gelijk weg. Wat niet altijd geapprecieerd werd door de jongens. Het imperium van de familie Gomez reikte van Spanje, Frankrijk en Luxemburg tot aan Nederland waar hij ook zakelijk goede connecties had. Voor vrouwen had hij geen tijd en dat was niet omdat ze er niet waren. De meeste vrouwen vielen onmiddellijk voor de charmes van de jonge Victor Gomez en zijn buitengewone schoonheid. Zijn personal assistent, Grisel Sarogez had alles gedaan wat binnen haar macht lag om hem te strikken, maar tot op heden was het er niet van gekomen. Het was niet verder gegaan dan een vriendschappelijke relatie. De dames wilden wel

...

Jasmijn stond in de hal en begon zich onbehaaglijk te voelen.

‘Mijn hemel, waar ben ik in terecht gekomen,’ mompelde ze. Het deed haar denken aan een soap van vroeger: Dynasty. Snel liep ze richting de buitendeur.

De tuinen reikten verder dan haar ogen konden zien, door prachtige watervallen bewerkt en omringd door onnatuurlijke

rotspartijen en kleurrijke bloemen. Overal waar ze keek zag ze bedienden lopen en tuinmannen die de bloemen verzorgden.

Jasmijn had van Laura gehoord dat het ging om een welgestelde vrouw, waar zij veel van hield. Jasmijn had nooit geweten dat haar baas iemand kende die zo welgesteld was. Maar nu kon ze het zich voorstellen.

Ze deed de deur open en liep een stukje het terras op de tuin in. Op deze manier kreeg niemand de indruk dat zij het gesprek tussen mevrouw Gomez en haar zoon had gehoord. Ze vergat de tijd ...

Bij de ingang van het huis zat een klein oud vrouwtje in een rolstoel die haar richting op kwam op het moment dat ze zo'n twintig meter bij haar vandaan was. Bij het naderen van de vrouw ontmoette ze een lief gezicht met de mooiste en helderste blauwe ogen die ze ooit had gezien. Exact zoals Laura had beschreven.

'Dag mevrouw Gomez, ik ben Jasmijn Garcia.'

'Welkom mijn kind. Noem mij alsjeblieft Martha, anders voel ik mij nog ouder dan ik al ben. Hoe was je reis? Ik hoop goed. Ik wilde nog de helikopter sturen, zodat je niet per boot hoefde over te varen, maar mijn zoon was er mee gaan vliegen.'

'Dat geeft niet mevrouw Gomez. Ik houd van de zee en vooral als ik aan het varen ben, kan ik er nog langer van genieten.'

'Goed mijn kind, je zult wel honger hebben, kom. Cristobal, heb je de koffers van Jasmijn al naar haar kamer gebracht?'

'Ja mevrouw, zoals u wenste mevrouw.'

Jasmijn keek om zich heen. Het werd steeds onwerkelijker. Wat een ongelooflijk huis. De vloeren waren van natuursteen en de muren waren hersteld in de oorspronkelijke staat. Het gedeelte waar ze naar toe werd geleid was nieuw, maar met de accenten van vroeger. De hoge plafonds en pilaren waren overal doorgevoerd in het hele huis. De trap naar boven was gestoffeerd met hoogpolig bloedrood tapijt en bij de ingang van het huis was in het plafond een grote glazen koepel gebouwd, waardoor het licht zo perfect naar binnen scheen dat je de

indruk kreeg dat je nog buiten stond. De meubels waren koninklijk. Barokstoelen die, zo leek het, opnieuw waren gestoffeerd. De geur van nieuwe stof drong diep in haar neus door. Boven de schoorsteen een groot schilderij van een oude man. Hij was lang en grijs, met een strenge blik. Het schilderij beangstigde haar waardoor ze haar passen achter mevrouw Gomez versnelde.

‘Pleuni, kom even hier mijn kind, ik wil je voorstellen aan mijn nieuwe verpleeghulp. Jasmijn, dit is Pleuni, onze Chef-kokkin. Pleuni, dit is Jasmijn uit Nederland, mijn nieuwe verpleeghulp.’ Jasmijn knikte. ‘Dag mevrouw Pleuni.’

‘Zeg alstublieft geen mevrouw. Pleun is voldoende.’

Jasmijn keek ondertussen om zich heen. Ze moest denken aan haar eigen kleine, maar gezellige keukentje, waar zij de lekkerste gerechten kon klaarmaken. Ze was namelijk dol op koken. Maar een keuken als deze hadden haar ogen nog nooit aanschouwd. Het was een keuken met grote ramen die uitzicht boden op de mooie grote prachtige tuinen. Een schouwspel waar ze alleen van kon dromen. Er stond een meterslange tafel met barokstoelen eromheen. Chinees servies op de tafel. Twee grote vazen met veelkleurige en heerlijk ruikende bloemen sierden de tafel.

‘Cristobal, is mevrouw inmiddels gearriveerd?’

‘Ja, meneer Victor, ze bevindt zich samen met mevrouw Gomez in de keuken.’ Victor fronste zijn wenkbrauwen en liep richting de keuken om deze “indringster” te gaan ontmoeten. Cristobal keek Victor na en maakte zich al lichtelijk zorgen om Jasmijn, maar tegelijkertijd wist hij nu al dat deze dame haar mannetje stond. Glimlachend liep hij de trappen op. *Meneer Victor zal zeker opkijken van juffrouw Jasmijn. Hij verwachtte waarschijnlijk een oudere strenge verpleegster.* Cristobal dacht aan de schoonheid van de jongedame: lang stijl bruin haar, felgroene ogen en een lang slank postuur. Hij was zelf bij het aanmeren van de boot ook verrast om daar een prachtige dame te zien die menig man het hoofd op hol zou kunnen brengen door haar bijzondere schoonheid.

Het broertje van Victor, Carlos, wilde naar de keuken om wat eten te halen. Hij trok de deur open en bleef perplex staan.

‘Moeder, wie is deze schoonheid in onze keuken? Wellicht ontsnapt uit een sprookje?’

Jasmijn kon een lach niet onderdrukken. ‘Jasmijn Garcia, aangenaam.’

‘Carlos Gomez.’ Hij pakte Jasmijns hand, gaf er een zoen op en maakte vervolgens een gracieuze buiging.

‘Het is mij een genoegen u te verwelkomen binnen de Familie Gomez.’

Jasmijn lachte om de charme van Carlos en voelde zich onmiddellijk thuis.

‘Carlos, hoor jij niet op Des Domingues te zijn voor een afspraak met de heer Vernandez?!’

De aanwezigen schrokken van de felle stem van Victor, die door de keuken klonk. Carlos echter was niet geïmponeerd door zijn broer. 'Victor, zoals je weet zijn dat mijn zaken en nee, er is geen afspraak. De heer Vernandez heeft op het allerlaatste moment afgezegd.' Jasmijn keek de binnengekomen man aan en trilde op haar benen. Zijn felle, strenge vertoning deed haar denken aan de man die ze op het schilderij had gezien.

Hij liep haar met ferme passen voorbij en stopte bij zijn moeder. 'Moeder ...' Hij gaf haar een zoen op haar voorhoofd.

'Victor, mijn zoon, goed dat wij je treffen, dit is mijn nieuwe verpleegster, Jasmijn Garcia.'

Victor was even stil en keek Jasmijn aan. Dit was niet de persoon die hij verwachtte te zien. Hij herstelde zich snel, liep op haar af en gaf haar een hand. 'Victor Gomez.'

Jasmijn wist zich geen houding te geven en piepte zachtjes haar naam. 'Jasmijn Ga... har... cia.'

'Mevrouw Garcia, zou ik u later op de dag kunnen spreken op mijn kantoor die gevestigd is achter het huis? Ik zal iemand sturen om u te vergezellen.' Jasmijn wist niet wat te antwoorden en knikte langzaam met haar hoofd.

'Victor, *please*, niet zo zakelijk, Jasmijn wordt onze huisgenoot en ik kijk ernaar uit om haar een rondleiding te geven.'

'Carlos, jou wil ik even spreken, over een uurtje op kantoor.' Na deze woorden beende Victor de keuken uit.

'Jasmijn, mijn kind, excuses voor het gedrag van mijn oudste zoon Victor. Hij heeft erg veel aan zijn hoofd, waardoor het woordje beleefdheid hem nogal eens ontglipt.'

'Maak je niet druk Jasmijn, kwam Carlos tussendoor, 'ik zal er zijn om je te beschermen.' Jasmijn keek de wat kleinere Carlos aan en moest weer glimlachen om zijn charmante woorden en zijn guitige gezicht. *Beschermen, waarvoor?* 'Het geeft niet, mevrouw Gomez, ik ben er voor u en hoop dat ik zo goed mogelijk mijn werk kan verrichten.'

'Maak je geen zorgen mijn kind, ik vertrouw erop dat jij dat zeker zult doen.'

Met een glimlach waarin duidelijk een bezorgde uitdrukking te zien was, verliet Jasmijn de keuken en werd door een bediende naar haar nieuwe kamer gebracht.

Ze dacht alles al gezien te hebben, maar het werd alsmaar mooier en indrukwekkender. Haar kamer bleek geen kamer te zijn maar eerder een complete woning. Qua vierkante meters was het nog groter dan haar appartement in Nederland. De kamer had een zachtroze tapijt, waar haar voeten in verdronken en de ramen namen de hele wand in beslag. Er was een aangrenzende badkamer. Ze voelde zich veilig. Er waren zoveel vreemden in het huis en dat ze zichzelf kon wassen binnen haar eigen kamer bezorgde haar een goed gevoel.

Ze plofte neer op het grote koninklijke bed dat meer dan kingsize was. Ze gleed met haar vingers langs de zachte roze sprei en staaarde even voor zich uit. *Wat denkt hij wel, die Victor, die arrogantie ... waar haalt hij het lef vandaan, mij op die manier aan te staren.* Ze had nog nooit iemand ontmoet die het voor elkaar kreeg haar hart zo snel te laten kloppen van angst. *Nou, meneer Victor, mij zal je zeker niet vaak zien. Ik zal er alles aan doen om jou, bruit, zo min mogelijk tegen te komen.*

Mevrouw Gomez echter, had al *wel* een bijzondere plek in haar hart gekregen. Ze moest denken aan haar lieve oma die veel overeenkomsten had met mevrouw Gomez.

Ik ga haar geen Martha noemen, dacht ze. Dat vind ik onbeleefd. Ze vond Suégra - schoonmoeder - een gepaster woord voor mevrouw Gomez. *De helderblauwe ogen heeft die bruit dus van zijn lieve moeder geërfd. Jammer, hij is die mooie ogen niet waard.*

Carlos echter had de zachte uitstraling van zijn moeder, en *zijn* charmes hadden grote indruk op haar gemaakt.

Jasmijn wilde zich eerst opfrissen, voordat die arrogante Victor iemand naar haar toestuurde, terwijl ze nog bezig was. Ze hield er niet van mensen te laten wachten en zeker niet die bruit. Ze moest alles voorkomen om hem te irriteren.

‘Wie weet wat hij allemaal wel niet van mijn wil,’ mompelde ze hardop. ‘Het zal mij niet verbazen als hij een zweep gebruikt voor zijn personeel.’

Carlos Gomez knuffelde zijn moeder. 'Wat een beeldschone jongedame, moeder. Die ogen zijn nog groener dan het gras in onze tuinen. Ik zal zorgen dat ze een leuke tijd zal beleven in huize Gomez.'

Zijn moeder trok hem even aan zijn oor.

'Oh, verrek, ik moet nog naar die broer van mij. Wat zal hij nu weer te melden hebben. Ik houd van die man, maar soms kan hij mij het bloed onder mijn nagels vandaan halen.'

'Ga maar snel, jongen.'

Hij maakte haast. Zijn moeder had hem al verteld, dat Victor er moeite mee had, dat zij het niet aan hem had gevraagd om een verpleegster in te huren. Victor, die alles wilde weten en alles wilde regelen.

'Grisel, weet jij waar die broer van mij uithangt?'

'Ook een goedendag, Carlos.'

'Ja ja, goedendag, waar is hij? In zijn kamer is hij niet.'

'Nou, je kunt aansluiten in de rij, want ik ben ook al op zoek naar hem. Geen spoor te bekennen.'

'Oké, wil je hem vertellen dat ik ben geweest als je hem ziet?'

'Als ik het niet vergeet ...'

'Ha, dat zou mij niet verbazen, gezien jij alles vergeet behalve als het om Victor zelf gaat.'

Grisel keek hem hooghartig aan en liep met een helse blik langs hem.

Grisel en Carlos hadden een hekel aan elkaar. Carlos wilde haar het liefst niet in de buurt van Victor hebben, omdat hij haar niet vertrouwde. Victor echter, vond haar een goede zakenvrouw die alles zeer nauwkeurig regelde.